

" মৰমৰ সন্তানসকল – জ্ঞান আৰু যোগৰ লগ তে তোমা লোক ৰ চলনো বহুত ভাল হোৱা উচিত , কোনোধৰণৰ ভূত ভিতৰত থাকিব নালাগে কিয়নো তোমালোক হৈছা ভূতক দূৰ কৰোঁ তা "

প্ৰশ্ন: সু-সন্তানসকলৰ কোনটো নিচা স্থায়ী হৈ থাকিব পাৰে?

উত্তৰ: বাবাৰ পৰা আমি দ্বী-মুকুটধাৰী, বিশ্বৰ মালিক হোৱাৰ উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছো। এইটো নিচা সু-সন্তানসকলৰহে স্থায়ী হৈ থাকিব পাৰে। কিন্তু কাম-ক্ৰোধৰ ভূত ভিতৰত থাকিলে এইটো নিচা থাকিব নোৱাৰে। এনেকুৱা সন্তানে আকৌ পিতাৰ প্ৰতি সন্মানো ৰাখিব নোৱাৰে সেয়েহে প্ৰথমতে ভূতবোৰক দূৰ কৰিব লাগে। নিজৰ অৱস্থা মজবুত কৰি তুলিব লাগে।

গীত: কোন আহি ল মোৰ মনৰ দুৱাৰডলিলৈ (কোন আয়া মেৰে মন কে দ্বাৰ)

ওঁম শান্তি। ইয়াৰ অৰ্থ তোমালোক সন্তানসকলৰ বাহিৰে অন্য কোনোৱে বুজি নাপায়। তোমালোকৰ মাজতো পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰিহে বুজি পোৱা কিয়নো পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ স্থূল বা সূক্ষ্ম চিত্ৰ নাই। দেৱতাসকল হৈছে সূক্ষ্ম, তেওঁলোকে কেৱল 3 জনহে। তেওঁলোকতকৈও অতি সূক্ষ্ম হৈছে পৰমাত্মা। এতিয়া পৰমপিতা পৰমাত্মা - এনেকৈ কোনে কয়? আত্মাই কয়। পৰমপিতা পৰমাত্মাক পৰম আত্মা বুলি কোৱা হয়। লৌকিক পিতাক আত্মাই পৰমপিতা বুলি ক'ব নোৱাৰে। যেতিয়া পাৰলৌকিক পৰমপিতা পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰা হয় তেতিয়া তাক দেহী-অভিমানী বুলি কোৱা হয়। যেতিয়া দেহ-অভিমানত থাকে তেতিয়া দেহৰ সৈতে সম্বন্ধ ৰখা বাবা স্মৃতিলৈ আহি যায়। সেয়া আকৌ হৈছে আত্মাৰ লগত সম্বন্ধ ৰখা বাবা। তেওঁৰ এতিয়া আগমন হৈছে। আত্মাই বুদ্ধিৰ দ্বাৰা জানে, আত্মাত বুদ্ধি আছে নহয় জানে। গতিকে পৰমপিতা পৰমাত্মা নিশ্চয় পাৰলৌকিক পিতা হ'ল। তেওঁক ঈশ্বৰ বুলি কোৱা হয়। এতিয়া পিতাই এয়া প্ৰশ্নাৱলী বনাইছে। ইয়াৰ ওপৰত তোমালোক সন্তানসকলৰ বুজোৱাত সহজ হ'ব। যেনেকৈ ফৰ্ম (প্ৰ-পত্ৰ) পূৰ কৰিবলৈ দিয়া হয় তেনেকৈ প্ৰশ্নও সুধিব পাৰা। নিশ্চয় যিয়ে সোধে তেওঁ জ্ঞানী হয় গতিকে শিক্ষকেই হ'ল। আত্মায়ে শৰীৰ ধাৰণ কৰে আৰু ইন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা বুজায়। গতিকে সন্তানসকলে যাতে সহজে বুজাব পাৰে তাৰ কাৰণেই এয়া বনোৱা হৈছে। কিন্তু জ্ঞান শুনোৱা সন্তানসকল অৱস্থাও বহুত ভাল হোৱা উচিত। যদিওবা কাৰোবাৰ বহুত জ্ঞান আছে, যোগো বহুত ভাল কিন্তু তাৰ লগতে চলনো ভাল হোৱা উচিত। দৈৱী চলন তেওঁৰেই হ'ব যাৰ কাম, ক্ৰোধ, লোভ, মোহ, অহংকাৰৰ ভূত নাথাকিব। এইবোৰ হৈছে ডাঙৰ-ডাঙৰ ভূত। তোমালোক সন্তানসকলৰ কোনোধৰণৰ ভূত থাকিব নালাগে। আমি হৈছো ভূতক দূৰ কৰোঁতা। সেই অশুদ্ধ আত্মাসকলক যিয়ে বিচৰণ কৰি ফুৰে সেইসকলক ভূত বুলি কোৱা হয়। সেই ভূতক দূৰ কৰোঁতাজন বহুত ওস্তাদ হয়। এয়া যি 5 বিকাৰ ৰূপী ভূত আছে ইয়াক পৰমপিতা পৰমাত্মা বাহিৰে অন্য কোনোৱে দূৰ কৰিব নোৱাৰে। সকলোৰে ভূতবোৰ দূৰ কৰোঁতা এজনেই। সকলোৰে সংগতি কৰোঁতা এজনেই। ৰাৱণৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰোঁতাও এজনেই। এয়া হৈছে ডাঙৰ ভূত। এনেকৈ কোৱাও হয় এওঁৰ ক্ৰোধৰ ভূত আছে, এওঁৰ মোহৰ আৰু অশুদ্ধ অহংকাৰৰ ভূত আছে। সকলোকে এই ভূতৰ পৰা মুক্ত কৰোঁতা মুক্তিদাতা, পৰমপিতা পৰমাত্মা এজনেই। তোমালোকে জানা বৰ্তমান সময়ত সকলোতকৈ শক্তিশালী হৈছে এই খ্ৰীষ্টিয়ান লোকসকল। তেওঁলোকৰ ইংৰাজী ভাষাৰ শব্দবোৰো বহুত ভাল। যিসকল ৰজা হয় তেওঁলোকে নিজৰ ভাষা ব্যৱহাৰ কৰে। দেৱতাসকলৰ ভাষা কোনোৱে নাজানে। আগতে আমাৰ কন্যাসকলে আহি সকলো শুনাইছিল। দুই-চাৰি দিন ধ্যানত থাকিছিল। এতিয়া কোনোবা বুদ্ধিমান সন্দেশী (বাৰ্তাবাহক) হ'লেহে তাৰ ভাষা দেখি আহি শুনাৰ।

তোমালোক সন্তানসকলে সকলোকে ভাৰতৰ কাহিনী শুনোৱা। ভাৰত সত্যপ্ৰধান আছিল, এতিয়া তমোপ্ৰধান, পূজ্যৰ পৰা পূজাৰী হ'ল। ভাৰতত দেৱতাৰ চিত্ৰ বহুত আছে, অন্ধশ্ৰদ্ধাৰে পূজা কৰে। জীৱন কাহিনী একো নাজানে। আমি সকলো হৈছো ভাওৰীয়া গতিকে ড্ৰামাৰ (নাটকৰ) ডিৰেক্টৰ (নিৰ্দেশক) আদিৰ বিষয়ে জনা উচিত সেয়েহে এই প্ৰশ্নাৱলী বনোৱা হৈছে। পোপকো লিখিব লাগে, আপুনি অনুসৰণকাৰীসকলক কৈ আছে যে এই বিনাশকাৰী বস্তুবোৰ বন্ধ কৰা, তাৰ পিছতো আপোনাৰ কথা তেওঁলোকে কিয় নুশুনে? আপুনিতো সকলোৰে গুৰু হয়, আপোনাৰতো বহুত মহিমা আছে তাৰ পিছতো আপোনাৰ কথা কিয় নুশুনে? ইয়াৰ কাৰণ আপুনি নাজানে যদি আমি আপোনাক শুনোঁ। এয়া কোনো আপোনাৰ মত অনুসৰি হৈ থকা নাই। এয়া ঈশ্বৰীয় মত অনুসৰি বনাই আছে। স্বৰ্গৰ স্থাপনা আদম-ইভৰ দ্বাৰা হৈ আছে। জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ হৈছে গড, তেওঁ গুপ্ত। নিশ্চয় তেওঁৰ সেনা, তেওঁৰ মত অনুসৰিয়ে চলোঁতা হ'ব। এনেকৈ বুজাব লাগে। কিন্তু

সন্তানসকল ইমান বিশাল বুদ্ধিৰ নহয়, সেয়েহে স্কুল টান কৰিবলগীয়া হয়। যেনেকৈ ইঞ্জিন ঠাণ্ডা হ'লে তাক গতিশীল কৰাৰ কাৰণে কয়লা ঢালি দিয়া হয়। এয়াও জ্ঞানৰ কয়লা। পৰমপিতা পৰমাত্মা সকলোতকৈ উচ্চ, সকলোৱে তেওঁক চালাম (প্ৰণাম) কৰিবলৈ আহিব। পোপকো সকলোৱে শক্তিশালী বুলি ভাবে। পোপক যিমান মান দিয়ে সিমান আৰু অন্য কাকোৱে নিদিয়ে। পিতাক নাজানে। তেওঁ হৈছে গুপ্ত। তেওঁক কেৱল সন্তানসকলেহে জানে আৰু সন্মান দিয়ে। কিন্তু মায়া এনেকুৱা যে সন্তানসকলকো এনেহেন পিতাৰ সন্মান ৰাখিবলৈ নিদিয়ে। বাবাই বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে, এই নিচা বাহিৰত ওলাই গ'লেই সমাপ্ত হৈ যায়। আমি বাবাৰ পৰা দ্বী-মুকুটৰ অধিকাৰ কিয় নল'ম, এয়া হৈছে সু-সন্তানৰ নিচা। কিন্তু এনেকুৱা বহুত সন্তান আছে যাৰ কাম, ক্ৰোধ, লোভ, মোহৰ ভূত আহি যায়। বাবাই মূৰুলী শূন্যলৈ অন্তৰত উপলব্ধি হয় যে এতিয়াও আমাৰ মাজত কামৰ পাতলীয়া নিচা আছে। যদি এফালেহে মজবুত হয় তেন্তে একো নহ'ব। কৰ'বাত স্ত্ৰী মজবুত যদি কৰ'বাত পুৰুষ। বাবাৰ ওচৰত সকলো প্ৰকাৰৰ বাতৰি আহি থাকে। কোনোৱে সঁচা অন্তৰেৰে লিখে, ভিতৰ-বাহিৰ বহুত স্বচ্ছ হ'ব লাগে। কোনোবা বাহিৰত সঁচা, ভিতৰত মিছা। বহুতৰে ধুমুহা আহে। লিখে বাবা আজি মোৰ কামৰ ধুমুহা আহিল কিন্তু ৰক্ষা পৰিলোঁ। যদিহে নিলিখে তেন্তে এফালে শাস্তি খাবলগীয়া হ'ব, আনফালে অভ্যাস বাঢ়ি যাব। শেষত অধঃপতিত হৈ যাব। বাবাৰ সন্তানসকলৰ ওপৰত আশাতো থাকেই। অলপ গ্ৰহচাৰী থাকিলে সেয়া দূৰ হৈ যায়। কোনোবা এনেকুৱা আছে যিয়ে আজি ভালকৈ চলি আছে, কালিলৈ মূৰ্ছিত হৈ যায় বা শ্বাসৰুদ্ধ হৈ যায়। নিশ্চয় কিবা অৱজ্ঞা কৰে। প্ৰত্যেক কথাতো সঁচা হৈ থাকিব লাগে তেতিয়াহে সঁচাখণ্ডৰ মালিক হ'বগৈ। মিছা কলে বেমাৰ বৃদ্ধি হৈ লোকচান কৰি দিব।

সন্তানসকলে বহুত যুক্তিৰে প্ৰশ্নাৱলী লিখা উচিত - পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সৈতে তোমাৰ সম্বন্ধ কি? যিহেতু পিতা হয় তেন্তে সৰ্বব্যাপিৰ কথা নাই। তেওঁ সকলোৰে সংগতি দাতা, পতিত-পাৱন, গীতাৰ ভগৱান হয় তেন্তে নিশ্চয় কেতিয়াবা আহি জ্ঞান দিছিল। যদি এনেকুৱা কথা হয় তেনেহ'লে তেওঁৰ জীৱন কাহিনী জানানে? নাজানিলে উত্তৰাধিকাৰ পাব নোৱাৰিবা। পিতাৰ পৰা নিশ্চয় উত্তৰাধিকাৰ পাবা। আকৌ দ্বিতীয় প্ৰশ্ন সোধা - প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা আৰু তেওঁৰ মুখবংশাৱলীক জানানে? যাৰ নাম সৰস্বতী, তেওঁ হৈছে জ্ঞান-জ্ঞানেশ্বৰী, তেওঁক জ্ঞানৰ দেৱী বুলি কোৱা হয়। এওঁ হৈছে জগত অম্বা। গতিকে নিশ্চয় তেওঁৰ সন্তানো থাকিব। পিতাও থাকিব। জ্ঞান দিয়াতো তেৱেঁই হয়। এতিয়া এই প্ৰজাপিতা আৰু জগত অম্বা কোন? তেওঁক ধন লক্ষ্মী বুলিও কোৱা হয়, তেতিয়া জ্ঞান-জ্ঞানেশ্বৰী হৈ নাথাকে। এই ব্ৰহ্মা-সৰস্বতীয়েই ৰাজ-ৰাজেশ্বৰী হয়গৈ। নিশ্চয় তেওঁলোকৰ সন্তানো স্বৰ্গৰ মালিক হ'বগৈ। এতিয়া এয়া হৈছে সংগম, কুস্ত। সেই কুস্ত মেলাত চোৱা কি হয়, ভক্তি মাৰ্গৰ অৰ্থ আৰু ইয়াৰ অৰ্থৰ ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য আছে। সেয়া হৈছে পানীৰ নদী আৰু সাগৰৰ মেলা। এয়া হৈছে হিউমেন (মানৱ) গঙ্গা যি জ্ঞান সাগৰৰ পৰা ওলায়, তাৰ মেলা। এইটো প্ৰশ্নও সোধা হয় যে পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি তোলেঁতা কোন? এয়াটো জানিবলগীয়া কথা নহয় জানো, সেইবাবে সোধা হয়। এই মাতা-পিতাৰ জ্ঞানেৰে তোমালোক ৰাজ-ৰাজেশ্বৰী হ'ব পাৰা। ঈশ্বৰক সৰ্বব্যাপি বুলি কলে কি মুখ মিঠা হব? এতিয়া তোমালোকে ভক্তিৰ ফল জ্ঞান পোৱা। এতিয়া ভগৱানে পঢ়ায় সেয়েহে হাবাখুৰি খোৱাও বন্ধ হৈ যায়। বাবাই কয় - সন্তানসকল, অশৰীৰী হোৱা। আত্মাই জ্ঞান পালে, এতিয়া আত্মাই কয় - আমি পিতাৰ ওচৰলৈ উভতি যাব লাগিব। তাৰ পিছত প্ৰালম্ব। ৰাজধানী স্থাপনা হৈ যায়। কিমান বুজিবলগীয়া কথা। এই প্ৰশ্নাৱলী বহুত ভাল। সকলোৰে পকেটত থাকিব লাগে, সেৱাধাৰী সন্তানেহে এই কথাবোৰৰ ওপৰত ধ্যান দিব। সন্তানসকলৰ কাৰণে বাবাই কিমান পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। বাবাই কয় - সন্তানসকল, নিজৰ ভৱিষ্যত উচ্চ কৰি গঢ়ি তোলা। নহ'লে কল্প-কল্পই পদ কম হৈ যাব। যেনেকৈ এই বাবা (ব্ৰহ্মা বাবা) মহাৰজা-মহাৰাণী হয় তেনেকৈ সন্তানসকলো হওঁক। কিন্তু নিজৰ ওপৰত নিশ্চয় থকা উচিত। ৰজাৰো বহুত শক্তি থাকে। তাত হৈছে সুখেই সুখ। আৰু যি ৰজা হয় সেয়াও ঈশ্বৰ অৰ্থে দান-পূণ্য কৰাৰ বাবেহে। ৰজাৰ আদেশ অনুযায়ী সকলো প্ৰজা চলে। এই সময়ত ভাৰতবাসীৰ কোনো ৰজা নাই, পঞ্চায়তী ৰাজ্য, গতিকে কিমান দুৰ্বল হৈ গৈছে।

বাবাই জানে যে বহুত সন্তানৰ ধুমুহা আহে কিন্তু বাবাক নজনা। বাবালৈ লিখা উচিত যে এনেকুৱা ধুমুহা আহে, আপুনি ৰায় দিয়ক। বাবাই পৰিস্থিতি চাই ৰায় দিব। নিলিখেও, নতুবা কোনো সহপাঠীয়েও নজনা। যে বাবা, আমাৰ সহপাঠীৰ এই অৱস্থা। বাবাক বাতৰি দিয়া উচিত। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

বেহদৰ পিতাই আহি বুজায়, আপোন কৰি লয়, ৰজাৰ পদৰ বাবে শিক্ষা দিয়ে, পৱিত্ৰও কৰি তোলে। পিতাই অতি সহজ ৰীতিৰে নিজৰ আৰু উত্তৰাধিকাৰৰ পৰিচয় বুজায়। নিজে বুজি পোৱা নাযায়। বেহদৰ পিতাৰ পৰা নিশ্চয় বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰেই পোৱা যায় - এয়াও ভাল বুদ্ধিমানহে বুজিব। পিতাই কি উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে? ঘৰৰ, পঢ়াৰ আৰু স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহীৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। যিয়ে পৱিত্ৰ দৈৱী সম্প্ৰদায়ৰ হয় তেওঁলোকহে ৰাজধানীলৈ আহে। যিয়ে যিমান পঢ়িব, পঢ়াব তেওঁহে উচ্চ পদ পাব। ইমানবিলাক সন্তান আছে, পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লয়। পিতাই স্বৰ্গৰ মালিক, নৰৰ পৰা নাৰায়ণ কৰি তোলে। এয়া ৰাজ্যৰ মালিক। গতিকে বেহদৰ পিতা যি স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা হয় আমি তেওঁৰ সন্তানসকলে স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী ল'মগৈ, যেনেকুৱা ৰজা-ৰাণী তেনেকুৱা প্ৰজা..... যিমনে পুৰুষাৰ্থ কৰিব সিমনে উচ্চ পদ পাব। এয়া ৰজা হোৱাৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ। সত্যযুগৰ ৰাজত্ব সকলোৱে নাপায়। যিয়ে যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিব তেওঁ সিমনেই উচ্চ পদ পাব। পুৰুষাৰ্থৰ ওপৰতে প্ৰালন্ধ নিৰ্ভৰ কৰে। এয়াতো সন্তানে জানে যিমনে পুৰুষাৰ্থ কৰিব। পুৰুষাৰ্থৰ আধাৰতেই বাদশ্বাহী পোৱা যায়। নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰিলে তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান, শুদ্ধ সোণ হৈ যাব। ৰাজত্বও পাব। যিদৰে ইয়াত কোৱা হয় - ভাৰতৰ আমি মালিক হওঁ। মালিকটো সকলোৱে হ'ব। পিছত পদ কি পাবা? পঢ়াৰ পিছত স্বৰ্গত আমাৰ কি পদ কি হ'ব। তোমালোকে এতিয়া সংগমত পঢ়া, সত্যযুগত ৰাজত্ব কৰিব। পিতাই যোগো শিকায়, পঢ়ায়। তোমালোকে ভাবা যে আমি ৰাজযোগ শিকোঁ। পিতাৰ স্মৃতিৰে পাৱনো হওঁ। ইয়াৰ পিছত আমাৰ পুনৰ্জন্ম ৰাৱণ ৰাজ্যত নহয়, ৰাম ৰাজ্যত হ'ব। এতিয়া আমি পঢ়ি আছে - মনমনাভৱ, মধ্যাজীভৱ। এতিয়া কলিযুগৰ অন্তৰ সময়, আকৌ সত্যযুগ স্বৰ্গ নিশ্চয় আহিব। পিতাই সংগমযুগতে আহি বেহদৰ স্কুল খোলে, য'ত বেহদৰ পঢ়া পঢ়োৱা হয়, বেহদৰ বাদশ্বাহী পোৱাৰ বাবে। তোমালোকে জানা - আমি এতিয়া নতুন দুনিয়াৰ মালিক হ'মগৈ। নতুন দুনিয়াক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়, নিচা বাঢ়ে নহয় জানো। যথায়থ পুৰণি দুনিয়াৰ পিছত নতুন দুনিয়া। সন্তানসকলৰ স্মৃতি আহে। সকলো সন্তানৰ অন্তৰত আছে - স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তুলিবৰ বাবে পৰমপিতা পৰমাত্মাই পঢ়ায়। সন্তানসকলৰ এইটো স্মৃতিত থাকিব লাগে যে আমাক ভগৱানে পঢ়ায়, উচ্চৰো উচ্চ সত্যযুগৰ ৰজা-ৰাণী হওঁ। ৰাজযোগৰ দ্বাৰা ৰাজত্ব পোৱা যায়, ইয়াত পৱিত্ৰতা, সুখ-শান্তি সকলো আছে। এই বাবাৰ শৰীৰত এতিয়া শিৱ বাবাৰ আগমন হৈছে। তেওঁ হৈছে উচ্চৰো উচ্চ। আত্মাই অনুভৱ কৰি থাকে। তালৈ গ'লে তাৰ বৈঠক উচ্চ হ'ব। সকলো বিদ্যাৰ্থীৰে নিজা নিজা বৈঠক হ'ব। এজনৰ স্থানত অন্য বহিব নোৱাৰে। এজনৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) অন্য এজনৰ লগত নিমিলে। পিতাই বুজাইছে - আত্মাত সকলো ৰেকৰ্ড ভৰি আছে। ড্ৰামাৰ প্লেন অনুসৰি আমাৰ পুৰুষাৰ্থ চলি আছে, কোনোবা ৰজা কোনোবা ৰাণী হ'বগৈ। অন্তত পুৰুষাৰ্থৰ ৰিজাল্ট (ফলাফল) ওলাব, তাৰ পিছত মালা তৈয়াৰ হ'ব। উচ্চ নম্বৰ প্ৰাপ্ত কৰোঁতাসকলে নিশ্চয় জানিব। মৃত্যুৰ পিছত বুজা যায় - আত্মাই গৈ কৰ্ম অনুসাৰে অন্য শৰীৰ ল'ব। ভাল কৰ্ম কৰোঁতাসকলে ভাল জন্ম পাব, যোগবলৰ দ্বাৰা। পুৰুষাৰ্থ নকৰিলে কম পদ পাব। এনেকুৱা বিচাৰ (চিন্তন) কৰিলে আনন্দিত হ'ব। যিয়ে যেনেকুৱা মহাৰথী হ'ব তেওঁৰ তেনেকুৱাই মহিমা হ'ব। সকলোৱে মুৰুলীও একেধৰণে নুশুনায়। প্ৰত্যেকৰে মুৰুলী শুনোৱা ধৰণো বেলেগ-বেলেগ; এয়া পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত খেল নহয় জানো। এতিয়া সন্তানসকলৰ ধ্যান কৰ্মৰ ওপৰত। পিতা নাইবা মাতাই যেনেকুৱা কৰিব সন্তানে সেয়াই শিকিব। তোমালোকে এতিয়া শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰা। ছাৰ্ভিছ (সেৱাৰ) দ্বাৰাই বুজি পোৱা যায়, মহাৰথীসকলৰ পৰিশ্ৰম গুপ্ত হৈ নাথাকে। বুজি পোৱা যায় যে কোনে উচ্চ পদ পাবলৈ পৰিশ্ৰম কৰি আছে। সকলো সন্তানৰে সুযোগ আছে। উচ্চ পদ পোৱাৰ বাবে 'মনমনাভৱ'ৰ পাঠ অৰ্থ সহিত পোৱা হৈছে। সন্তানসকলে বুজি পায় - এই গীতাৰ জ্ঞান জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ পিতা স্বয়ং আহি দিয়ে গতিকে নিশ্চয় সঠিক জ্ঞানেই দিব। ধাৰণাৰ ওপৰতে সকলো নিৰ্ভৰ কৰে, যি শুনা সেয়া প্ৰেক্টিকেলত (ব্যৱহাৰত) আনি থাকিব লাগে। কঠিন নহয়। পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে আৰু চক্ৰক জানিব লাগে। এয়া হৈছে অস্তিম জন্মৰ পঢ়া, যি পাছ কৰি নতুন দুনিয়া সত্যযুগলৈ গুছি যাম।

গোৱাও হয় - নিশ্চয়তে বিজয়। গতিকে প্ৰীত বুদ্ধিৰ সন্তানসকলে বুজিছে - ভগৱানে আমাক পঢ়ায়। সন্তানসকলে জানে - আমি আত্মাই ধাৰণা কৰোঁ। আত্মাই এই শৰীৰৰ দ্বাৰা পঢ়ে, চাকৰি কৰে। এয়া বুজিবলগীয়া কথা। পিতাক স্মৰণ কৰে আকৌ মায়া ৰাৱণে বুদ্ধিৰ যোগ থপিত কৰি দিয়ে, মায়াৰ পৰা সাৱধান হৈ থাকিব লাগে। যিমনে আগবাঢ়ি যাব সিমনে তোমালোকৰ প্ৰভাৱ বিস্তাৰ হৈ গৈ থাকিব আৰু আনন্দৰ সীমাও নোহোৱা হ'ব। যেতিয়া নতুন জন্ম ল'বা তেতিয়া বহুত প্ৰদৰ্শন কৰিব। ভাল বাৰু! অতি মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলক আত্মিক বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু শুভবাৰ্ত্তি।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(1) ভিতৰ-বাহিৰ স্বচ্ছ হ'ব লাগে। সঁচা অন্তৰেৰে পিতাক নিজৰ বাতৰি দিব লাগে, একো লুকুৱাই ৰাখিব নালাগে।

(2) এতিয়া উভতি যাব লাগিব সেয়েহে অশৰীৰী হোৱাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে, মৌন হৈ থাকিব লাগে।

বৰদান:

“মোৰ ভাৱ” ত্যাগ কৰি নিমিত্ত হৈ সেৱা কৰোঁ তা সদায় সন্তুষ্ট আত্মা হোৱা
লৌকিক পৰিয়ালত থাকি, সেৱা কৰি সদায় এইটো স্মৃতিত থাকিব লাগে যে মই নিমিত্ত, সেৱাধাৰী হওঁ।
সেৱা কৰোঁতে যাতে অলপো “মোৰ ভাৱ”ৰ উদয় নহয় তেতিয়া সন্তুষ্ট হৈ থাকিব। যেতিয়া “মোৰ ভাৱ”
আছে তেতিয়া অশান্ত হোৱা, এনেকৈ ভাবা - মোৰ সন্তানে এনেকুৱা কৰে..... গতিকে য’ত “মোৰ ভাৱ”
থাকে তাতেই অশান্ত হোৱা যায় আৰু য’ত “তোমাৰ-তোমাৰ” ভাৱ আছে তাত সাঁতুৰিবলৈ ধৰিব।
“তোমাৰ-তোমাৰ” বুলি কোৱা মানে স্বমানত থকা, “মোৰ-মোৰ” বুলি কোৱা মানে অভিমানত অহা।

শ্লোগান:

বুদ্ধিত সকলো সময়তে পিতা আৰু শ্রীমতৰ স্মৃতি থাকিলে তেতিয়া কোৱা হ’ব - অন্তৰ্বেৰে সমৰ্পিত আত্মা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!